

at der indsniger sig flere og flere Uligheder i Retsstilstanden imellem Jægerne og det øvrige Danmark, hvor disse Uligheder maatte ere aldeles uundvendige.

Jessen; Jeg staar vel meget fjernt fra denne Lovs Tilblivelse, men derimod meget nær ved dens Udførelse, og jeg tør vel derfor ogsaa tillade mig at sige et Par Ord for at bringe den høitærede Justitsminister en Tak for Lovforslaget's Indbringelse. Det vil bevirke, at en Del simple Forretninger kunne tilsendes paa en simpel Maade, og det er dertil, vi trænge ikke blot paa det Omraade, for hvilket Lovforslaget gjælder, men paa mange andre Omraader baade i vort Retsliv og i vor Administration. Blandt de mange Paragrafer, som jeg i det Hele kan tiltræde, paafjønner jeg væsentlig § 6, som angaar den Fremgangsmaade, der herefter skal følges med Hensyn til Inddrivelse af Aliminationsbidrag. De, der have haft med disse Sager at gjøre, ville vide, at de i en overordentlig lang Række af Aar have været Gjenstand for en saare urimelig omsvøbsmæssig Behandling, og jeg lykønsker den høitærede Minister til, at han har gjort et Skridt henimod at affasse disse unyttige Omsvøb. Man skulde ved at betragte disse Forhold næsten tro, at vi levede i en føderalistisk Stat, hvor ethvert Amt udgjorde et særskilt Regjeringsomraade, idet en Resolution fra et Amt ikke har nogen Betydning lige overfor et andet Amt. I Aliminationsfager, hvor det for det Meste kun gjælder om at inddrive nogle faa Rigsdaler, maa Resolutionen hyppig gaa fra vedkommende Retsbetjent til hans Amtmand, derpaa fra denne Amtmand til Amtmanden i det Amt, hvor den, der skal betale Bidraget, opholder sig, og desfra atter til Retsbetjenten i Vedkommendes Opholds-kreds. Men naar saa endelig Resolutionen er naaet til denne Kreds, saa er den Paagjældende ofte borte derfra, og Sagen gaar da atter til et andet Amt osv. Man skulde virkelig ikke tro, at en saadan Tilstand havde kunnet vedblive saalænge, og det Indhug, der nu igjennem Lovforslaget gjøres paa dette Omraade, giver mig Haab om, at noget Dignende vil kunne ske paa andre Omraader. Jeg har i det Hele forundret mig over, at man gjennem Mølinger kan vedblive med snart dette snart hint Omsvøb, uden at det synes muligt gjennem Lovgivningen at raade Bod derpaa. Jeg kunde nævne flere Exempler i den Retning, og jeg har jo beskæftiget mig ikke saa lidt med her i Rigsdagen at forsøge paa at tilveiebringe Lempelser i den Slags Forhold, uden at det dog hidtil er lykkedes mig at opnaa noget Resultat. — Jeg kan ganske tiltræde den høitærede sidste Talers Betragtning, at en stor Del af de Forandringer, som i det andet Thing ere indførte i Lovforslaget, ere virkelig Forbedringer, og dertil henregner jeg særlig den Forandring, der er foregaaet i den op-

vindelige § 6 angaaende Inddrivelsen af Aliminationsbidrag. Jeg kunde endnu have ønsket den Forandring, at det ikke skulde være nødvendigt for Barnemoderen eller den, der indleverer Aliminationsresolutionen, at fremsende en skriftlig Begjæring om Inddrivelse. Jeg veed vel, at dette Punkt har været Gjenstand for Omtale i det andet Thing, uden at det er lykkedes at faa en Bestemmelse i den Retning indført; imidlertid vil man jo paa Retsbetjentenes Kontorer kunne komme ud over dette Punkt derved, at man har trykte Blanketter, som man da lader Vedkommende udfylde. — Jeg har opfattet Bestemmelsen om Inddrivelsen af Fordringer fra Opsørgautioner paa samme Maade, som det høitærede Medlem, der nys talte. Jeg kan ikke tro rettere, end at, da saavel Kjøberen som Prisen paa den Kjøpte Ting ikke blive noterede i Auktionsprotokollen, men i et særskilt Auktionskatalog, der fremlægges til denne, saa maa ogsaa det saaledes til Auktionsprotokollen fremlagte Katalog betragtes som en integrerende Del af Protokollen paa den Maade, at en Udskrift af Kataloget kommer til at staa ved Siden af en Udskrift af selve Auktionsprotokollen, og Lovens Forskrift altsaa fyldbestgjøres ved en saadan. — Naar det ærede Medlem mente, at det var besynderligt, at en Fordring f. Ex. paa Kjøbesummen for et Stib, der paa Auktion var solgt for 120,000 Rdl., uden videre skulde kunne inddrives ved Udpanthing, saa forekommer dette mig egentlig ikke at være saa besynderligt; thi Fordringen er jo klar og uomtvistelig, og dens Størrelse synes mig ikke at være noget betydnende Moment. Jeg er derhos enig med det høitærede Medlem i, at der vist sjældent vil blive Spørgsmaal om at inddrive saadanne Summer, idet Ting af den Verd i ikke sælges, uden at der stilles behørig Sikkerhed. — Hvad jeg havde tænkt paa at ytre med Hensyn til de øvrige Paragrafer, er allerede blevet fremfat af den sidste ærede Taler, og jeg skal derfor ikke komme tilbage dertil. Jeg deler i alle Henseender de Betragtninger, han gjorde gjældende, og navnlig gjælder dette ogsaa med Hensyn til den Bestemmelse i § 15, hvorefter man, for at en Obligation skal kunne inddrives ved Udpanthing, skal kunne nøies med, at den er underkrevet af to Bitterlighedsvidner. Bitterlighedsvidner have vistnok ikke nogen høi Kurs omkring i Provinsferne; det, at der staar to Navne under en Obligation, viser sig ved næsten enhver Retsdag egentlig ikke at have nogen Betydning. Naar man tilkalder Bitterlighedsvidnerne, og de skulle give Forklaring om, hvad de have underkrevet, saa vide de i Reglen ikke Noget om den Sum, hvorpaa Obligationen lyder, og endnu mindre om, hvad der ellers staar i Obligationen. Jeg stærer ikke alle Bitterlighedsvidner over een Kam, men jeg siger, at i mangfoldige Tilfælde er det saaledes, som jeg har sagt. Jeg skal imidlertid ikke lægge vi-